

ses, at det er ganske betydelige Beløb, det er overladt til Ministeren at træffe Bestemmelse om, naturligvis i Overensstemmelse med de gældende Regler og med Loven. I § 6 nævnes dernæst ikke mindre end 51 Privatbaner. Af disse er der allerede givet Eneretsbevilling til 8, hvis Overslagssum er ca. 14 Mill. Kr. Hvilket Ansvar og hvilken Myndighed der er lagt i Ministerens Haand her, vil staa klart for alle, der have haft Lejlighed til at beskæftige sig med Sager som Eneretsbevillinger o. lign., idet alle Koncessioner som Regel slutte med disse Ord: Endelig Afgørelse i Tvivlstilfælde træffes af Ministeren for offentlige Arbejder. Ministeren maa være saa dygtig, han vil: alle ville vist indrømme, at en Erfaring paa nogle faa Maaneder er ganske utilstrækkelig til selvstændig at træffe de ofte meget vanskelige Afgørelser. Det er mit Haab, at Vedtagelsen af Lovforslaget om Jernbaneraadet vilde være en Støtte for Ministeren, for Embedsmændene og en god Vejledning for Rigsdagen. Jeg tror at turde paastaa, at de Ministerskifter, der navnlig de sidste to Aar have fundet Sted med Ministrene for offentlige Arbejder, have været til adskillige Bryderier for mange Mennesker, da der vistnok til dette Ministerium, mere end til noget andet, er Adgang for det store og brede Publikum. Naar Folk saa have en eller anden Sag, de gerne ville have frem, og de henvende sig til Ministeren og træffe Aftale med ham om at faa den fremmet paa en eller anden Maade, er Ministeren maaske, inden Sagen kommer saa vidt, allerede borte. Det skal ikke siges her til nogen som helst Forklejnelse for de paagældende Personer, hverken Ministre eller Embedsmænd, men et Jernbaneraad i Overensstemmelse med det Forslag, jeg allerede har nævnt der var fremsat i Kommissionsbetænkningen 1901, vilde nu være ganske anderledes nødvendigt, end det var i 1901. Jeg tror, at det havde været fornuftigt, om vi allerede den Gang havde faaet et Forslag i Overensstemmelse med den Stilling, som de 10 valgte Medlemmer af Rigsdagen den Gang indtog — men en saadan Foranstaltning kan jo ske endnu.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det omtalte Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Forslag ville blive omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Ligbrænding af 1. April 1892.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 286; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 601).

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

Formanden: Den omdelte Betænkning har kun foreligget trykt 2 Dage, medens Tingets Forretningsgang i saa Henseende foreskriver en Tidsfrist af 3 Dage. Foretagelsen af denne Sag i Dagsmødet kræver saaledes Tingets Samtykke. Hvis ingen udtaler sig derimod, vil jeg imidlertid betragte dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Lovforslagets Indhold, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Goos): Det foreliggende Lovforslag sigter jo til at fjerne de Besværligheder, der endnu kunne være med Hensyn til den fulde Iværksættelse af den Grundsætning, som fandt sit Udtryk i Loven af 1. April 1892, nemlig at enhver myndig har Ret til at tage den Bestemmelse, at hans Lig skal brændes i Stedet for begraves. Udvalget slutter sig til denne Tanke i Lovforslaget og billiger i det væsentlige ogsaa det, som Lovforslaget i den Henseende indeholder. Det slutter sig derfor først og fremmest uden Ændringer til Lovforslagets første Stykke, som i Stedet for Testamentformen sætter en anden Form for Tilkendegivelse, ved hvilken Form imidlertid opretholdes det Princip, at en Tilkendegivelse, som skal have Betydning efter en Persons Død, maa være oprettet i betryggende Former, for at man kan være sikker paa, at det er et virkeligt og sandt Udtryk for den paagældendes Villie. Da dette Princip er opretholdt, og vi i øvrigt intet have at indvende mod de enkelte Bestemmelser i dette Stykke, har Udvalget tiltraadt det uden Ændring.

Ligeledes tiltræder Udvalget det andet Stykke, for saa vidt det gaar ud paa, hvad der er forbigaaet eller ikke omtalt i Loven af 1. April 1892, at den, der har Forældremyndighed over et Barn, har samme Ret til